سرآمد اقتصاد
سه شنبه- ۱۹ آبان ۱۴۰۵- سال دوازدهم- شماره ۲۶۳۲

«سرآمد» تحلیل می‌دهد؛

سیاست خارجی ایران در برابر طرد اقتصادی

گروه راهبردی - مرتضی فاخری - در تحلیل راهبردی، عملیات طرد اقتصادی را نباید صرفاً مجموعه‌ای از محدودیت‌های مالی و بازرگانی دید. هدف واشینگتن از این برنامه، تضعیف پیوندهای تجاری و پولی ایران با اقتصاد جهانی است تا هزینه مبادله بالا رود، محاسبه شرکای اقتصادی دگرگون شود و حتی همکاری‌های مجاز نیز متوقف گردد. چنین طراحی‌ای فشار اقتصادی را به ابزاری برای تغییر محاسبات سیاسی دولت‌ها، شرکت‌ها و نهادهای بین‌المللی در مواجهه با جمهوری اسلامی ایران تبدیل می‌کند. با این حال، میزان توفیق این برنامه به رفتار چین، روسیه، کشورهای همسایه و دیگر شرکای تجاری تهران وابسته است؛ زیرا هر یک از این بازیگران، هزینه تقابل با واشینگتن را در ترازوی منافع خود می‌سنجد. بنابراین، عملیات طرد اقتصادی را باید بخشی از رقابت بر سر شکل‌دهی به انتخاب‌های سیاست خارجی کشورهای دیگر در قبال ایران ارزیابی کرد.

در چنین فضایی، محدودیت‌های اقتصادی در صورت تضعیف روابط خارجی و انفعال در برابر تهدیدات موجود می‌توانند تاب‌آوری و پیشرفت کشور را تحت تاثیر منفی قرار دهند. کاهش تمایل شرکای خارجی به همکاری با تهران، حتی بدون قطع رسمی روابط سیاسی، ممکن است موقعیت چانه‌زنی ایران را در مسائل منطقه‌ای و بین‌المللی تضعیف کند. از این رو، ارزیابی پیامدهای عملیات طرد اقتصادی مستلزم توجه هم‌زمان به آثار اقتصادی، مناسبات سیاسی و جایگاه بین‌المللی ایران در محیط رقابت قدرت‌ها است. نهادهای ذی‌ربط، به ویژه وزارت امور خارجه، باید این سه لایه را در یک چارچوب واحد تحلیل کنند و از نگاه بخشی و محدود به آمار مبادلات فراتر روند.

وزارت امور خارجه در برابر عملیات طرد اقتصادی باید خود را بخشی از توانمندی کشور برای حفظ استقلال تصمیم‌گیری، قدرت چانه‌زنی و تقویت موقعیت بین‌المللی بداند. مسئله اصلی تنها کاهش آثار محدودیت‌های اقتصادی نیست؛ جلوگیری از تبدیل فشار اقتصادی به عاملی برای محدودشدن گزینه‌های راهبردی ایران نیز اهمیت دارد. استقلال سیاست خارجی هنگامی بهتر حفظ می‌شود که روابط خارجی کشور از تنوع، پایداری و عمق کافی برخوردار باشد و تصمیم‌های سیاسی تحت تاثیر فشارهای بیرونی محدود نشوند. در این میان، معاونت دیپلماسی اقتصادی این وزارت می‌تواند به شکل ویژه‌ای به بهبود شرایط کمک کند، به شرط آنکه نقش آن از هماهنگی تشریفاتی فراتر رود و به طراحی عملیاتی پیوندهای تجاری و پولی پایدار با شرکای کلیدی بینجامد.

روابط اقتصادی پایدار با سایر کشورها می‌تواند زمینه شکل‌گیری منافع مشترک و افزایش انگیزه طرف‌های خارجی برای حفظ تعامل با ایران را فراهم کند. هرچه این پیوندها در محاسبات سیاسی شرکای خارجی جایگاه باثبات‌تری داشته باشند، احتمال اینکه کشورمان اثر فشارهای واشینگتن را کاهش دهد، بالاتر خواهد رفت. از این رو، اولویت راهبردی وزارت امور خارجه باید درک ارتباط متقابل میان روابط اقتصادی، استقلال سیاسی و توان کشور برای اثرگذاری بر تحولات منطقه‌ای و بین‌المللی باشد. در این چارچوب، توافق‌های تجاری ترجیحی، همکاری‌های عبوری، پیوندهای پولی دوجانبه، کمیته‌های مشترک بازرگانی و حضور شرکت‌های خارجی در زنجیره ارزش ایران، تنها ابزار فنی نیستند؛ بلکه سرمایه سیاسی و دیپلماتیک به شمار می‌روند که می‌توانند هزینه همراهی با فشارهای بیرونی را برای شرکا افزایش دهند.

هرگونه فشار اقتصادی نه پدیده‌ای جدا از مناسبات قدرت، بلکه عاملی موثر بر محیط تصمیم‌گیری سیاست خارجی است. انفعال در برابر ابعاد سیاسی این فشارها می‌تواند در ذهن شرکای اقتصادی تهران این تصور را ایجاد کند که همکاری با ایران پرهزینه و فاصله گرفتن از آن کم‌هزینه است. چنین وضعیتی از ظرفیت سیاسی ایران برای شکل‌دهی به نظم جدید چندقطبی و پیگیری منافع ملی در بستر آن می‌کاهد. در مقابل، برخورداری از درک راهبردی روشن درباره اهمیت روابط خارجی و فعالیت در جهت حفظ و تقویت مناسبات راهبردی، توان کم‌اثر کردن فشارهای تحمیلی را تقویت می‌کند. بنابراین، دستگاه دیپلماسی باید هم‌زمان دو کار را انجام دهد؛ از یک سو، روایت روشنی از هزینه‌های انفعال و فرصت‌های کنشگری ارائه کند و از سوی دیگر، با ایجاد سازوکارهای پایدار، پیام روشنی به شرکای خارجی بفرستد که تعامل با ایران دارای افق بلندمدت و منفعت متقابل است.

در حوزه عملی، معاونت دیپلماسی اقتصادی وزارت امور خارجه باید مشخص کند که برای مقابله با برنامه دشمن چه اقداماتی را در دستور کار دارد یا اجرایی کرده است. این اقدامات می‌تواند شامل تنوع‌بخشی به مسیرهای تجاری، تقویت همکاری با همسایگان، فعال‌سازی سازوکارهای پولی دوجانبه، گسترش مبادلات پایاپای، تسهیل حضور شرکت‌های کوچک و متوسط در بازارهای منطقه‌ای، ایجاد خطوط اعتباری مشترک، پشتیبانی از بیمه و حمل‌ونقل بین‌المللی و رفع موانع اداری در مرزها باشد. همچنین، رایزنی هدفمند با کشورهایی که در برابر محدودیت‌های ثانویه آسیب‌پذیرند، می‌تواند به ایجاد ائتلاف‌های موقت و کاهش انزوای اقتصادی کمک کند. نکته مهم آن است که این اقدامات نباید به مجموعه‌ای از واکنش‌های پراکنده تبدیل شود؛ بلکه باید در قالب یک نقشه راه مشخص، با سنجه‌های قابل ارزیابی و مسئولیت‌های نهادی روشن دنبال گردد.

دیپلماسی اقتصادی باید جایگاهی متناسب با نقش وزارت امور خارجه در حفظ استقلال تصمیم‌گیری، جلوگیری از انزوای سیاسی و بهره‌مندی از فرصت‌های موجود داشته باشد. تنها در این صورت است که توانمندی کشورمان برای ایفای نقش در عصر افول ایالات متحده و نظم چندقطبی آتی حفظ خواهد شد. تحقق این هدف نیازمند آن است که وزارت امور خارجه از سطح اعلام موضع فراتر رود و به هماهنگ‌کننده اصلی میان دستگاه‌های اقتصادی، بانکی، بازرگانی و امنیتی تبدیل شود. چنین نقشی مستلزم دسترسی به داده‌های دقیق، تحلیل مستمر رفتار شرکای تجاری، شناسایی گره‌های اجرایی و ارائه راهکارهای جایگزین در شرایط فشار است. اگر این ظرفیت شکل نگیرد، محدودیت‌های بیرونی می‌توانند به تدریج فضای تصمیم‌گیری ملی را تنگ کنند و ابتکار عمل را از کشور سلب نمایند.

یکی از وجوه مهم عملیات طرد اقتصادی، ایجاد ترس از همکاری در شرکت‌ها و نهادهای مالی خارجی است. حتی زمانی که مبادله‌ای از نظر حقوقی مجاز باشد، احتمال جریمه، قطع دسترسی به بازارهای مالی، توقف بیمه یا تاخیر در حمل‌ونقل می‌تواند شرکای خارجی را به خودداری از تعامل سوق دهد. این پدیده، که می‌توان آن را گسترش احتیاط تحمیلی نامید، بدون آنکه روابط سیاسی رسماً قطع شود، عملاً شبکه مبادلات را فرسوده می‌کند. مقابله با چنین روندی تنها با بیانیه سیاسی ممکن نیست. نیاز به ایجاد سازوکارهای جایگزین، تضمین‌های عملی برای شرکا، شفاف‌سازی مقررات داخلی و کاهش ریسک مبادله وجود دارد. وزارت امور خارجه می‌تواند با رایزنی مستقیم با دولت‌ها و اتاق‌های بازرگانی، تصویر واقعی از فرصت‌های همکاری ارائه کند و از تعمیم بی‌دلیل محدودیت‌ها به حوزه‌های بشردوستانه، غذایی و دارویی جلوگیری نماید.

در سطح منطقه‌ای، همسایگان ایران می‌توانند به عنوان حلقه واسط در کاهش اثر طرد اقتصادی عمل کنند. پیوندهای جغرافیایی، اشتراکات فرهنگی، نیازهای متقابل بازار و امکان همکاری در حوزه انرژی، عبور کالا و خدمات فنی، ظرفیتی جدی ایجاد می‌کند. با این حال، بهره‌برداری از این ظرفیت نیازمند سیاست خارجی فعال، ثبات در تعهدات تجاری و پرهیز از نوسان در مقررات داخلی است. اگر شرکای همسایه احساس کنند که همکاری با ایران به دلیل نبود تضمین‌های اجرایی، هزینه سیاسی و اقتصادی بالایی دارد، حتی روابط تاریخی و فرهنگی نیز نمی‌تواند آنان را به حفظ تعامل ترغیب کند. بنابراین، وزارت امور خارجه باید با شناسایی دقیق نیازهای هر همسایه، بسته‌های همکاری متقابل طراحی کند و از طرح مطالبات کلی و غیرقابل اجرا پرهیز نماید.

در حوزه قدرت‌های بزرگ، چین و روسیه نیز بازیگرانی هستند که رفتارشان بر اثربخشی یا ناکامی طرد اقتصادی تاثیر مستقیم دارد. این کشورها در چارچوب منافع خود عمل می‌کنند و همراهی آنان با ایران را نباید امری قطعی یا بی‌قید و شرط دانست. آنچه می‌تواند انگیزه آنان را برای حفظ تعامل افزایش دهد، وجود منافع اقتصادی پایدار، قابلیت اطمینان در قراردادها، تنوع حوزه‌های همکاری و امکان استفاده از ایران به عنوان گره‌ای در مسیرهای عبوری و انرژی است. در مقابل، ضعف در اجرای تعهدات، نبود شفافیت در مقررات و ناتوانی در ارائه تضمین‌های مالی، می‌تواند شرکای بزرگ را نیز به سمت کاهش تعامل سوق دهد. از این رو، سیاست خارجی اقتصادی باید به جای تکیه بر شعارهای راهبردی، بر ساخت سازوکارهای عملی و قابل دوام متمرکز شود.

نکته دیگر آن است که فشار اقتصادی می‌تواند بر کیفیت تصمیم‌گیری داخلی نیز اثر بگذارد. وقتی فضای تحلیل عمومی و تخصصی تحت تاثیر ترس از محدودیت‌ها قرار گیرد، احتمال انتخاب راهکارهای کوتاه‌مدت، واکنشی و کم‌اثر افزایش می‌یابد. در چنین شرایطی، دستگاه دیپلماسی وظیفه دارد تصویری دقیق از محیط بیرونی ارائه دهد و از دوقطبی‌سازی میان سازش کامل و مقاومت بی‌برنامه پرهیز کند. سیاست خارجی کارآمد، سیاستی است که هم هزینه فشار را کاهش دهد و هم از تبدیل فشار به محدودیت راهبردی جلوگیری کند. این هدف نیازمند انسجام میان نهادهای تصمیم‌گیر، هماهنگی میان سیاست خارجی و سیاست اقتصادی و ارزیابی مستمر از نتایج اقدامات است. بدون چنین انسجامی، حتی بهترین طرح‌ها نیز در مرحله اجرا فرسوده می‌شوند.

در مجموع، عملیات طرد اقتصادی را باید آزمونی برای کنشگری سیاست خارجی ایران دانست. پیروزی در این آزمون تنها با کاهش شمار محدودیت‌ها به دست نمی‌آید؛ بلکه با حفظ توان انتخاب، تنوع بخشیدن به شرکا، تعمیق منافع مشترک و جلوگیری از انزوای سیاسی حاصل می‌شود. وزارت امور خارجه و معاونت دیپلماسی اقتصادی آن می‌توانند با ارائه برنامه مشخص، شفاف و قابل ارزیابی، از تبدیل فشار بیرونی به انفعال داخلی جلوگیری کنند. لازمه این کار، پذیرش نقش محوری دستگاه دیپلماسی در هماهنگی اقتصادی، توجه به پیوند میان امنیت و تجارت و پرهیز از واکنش‌های پراکنده است. اگر این نقش به درستی ایفا شود، ایران می‌تواند در محیط رقابت قدرت‌ها، استقلال تصمیم‌گیری خود را حفظ کند و از فرصت‌های نظم در حال تغییر، به سود منافع ملی بهره ببرد.

قوۀ قضائیه-سازمان ثبت اسناد و املاک کشور
اداره کل ثبت اسناد و املاک استان مازندران
اداره ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک محمودآباد
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۱۰۰۱۶۰۱۸۰۱۰ هیات اول /دوم موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک محمودآباد تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای /خانم عباس ثمن‌آبادی‌شومیا فرزند اصغر به شماره شناسنامه ۱۱۶۲ صادره از محمودآباد در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری کشاورزی به مساحت ۱۳۴/۲۳ مترمربع پلاک ۶۳۰ فرعی از ۳۶ اصلی واقع در بخش ۱۰ شومیا خریداری از مالک رسمی آقای علی‌اکبر هاشمی محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می‌شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. شناسه آگهی: ۲۳۱۷۱۱۷
تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۵/۰۸/۱۹ -تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۵/۰۹/۰۴
مهدی آزاد-رئیس ثبت اسناد و املاک

اداره ثبت اسناد و املاک اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۰۲۰۲۶۰۱۳۲۵۳ مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۲۷ هیات اول / متقاضی خانم شهرداری اصفهان به شناسنامه شماره کدملی ۱۴۰۰۰۲۷۷۲۳۲ صادره فرزند نسبت به ششدانگ انبار ضایعان به مساحت ۲۸۸/۴ مترمربع پلاک شماره ۲۵۵ فرعی از ۱۴۹۱۵ اصلی واقع در اصفهان بخش ۱۵ اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان طبق مالکیت متقاضی سند ۱۳۹۲/۰۹/۰۹-۵۷۴۵۳ دفتر ۱۱۳ اصفهان محرز گردیده است .لذا به منظور اطلاع عموم مراتب دردو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. شناسه آگهی:۲۳۱۰۷۹۳ تاریخ انتشار نوبت اول:۱۴۰۵/۰۸/۰۴ تاریخ انتشار نوبت دوم:۱۴۰۵/۰۸/۱۹
حسین زمانی علویجه رییس ثبت اسناد و املاک

اداره ثبت اسناد و املاک اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۰۲۰۲۷۰۰۰۷۵۹ مورخ ۱۴۰۵/۰۱/۲۹ هیات اول / متقاضی خانم شهرداری اصفهان به شناسنامه شماره کدملی ۱۴۰۰۰۲۷۷۲۳۲ صادره فرزند نسبت در ششدانگ یک باب کتابخانه به مساحت ۳۸۸/۵۵ مترمربع قسمتی از پلاک شماره ۱ و ۲ و ۳ فرعی از ۴۳ اصلی واقع در بخش ۱۸ اداره ثبت اسناد و املاک شرق اصفهان است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب دردو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. شناسه آگهی: ۲۳۱۰۸۰۰ تاریخ انتشار نوبت اول :۱۴۰۵/۰۸/۰۴ تاریخ انتشار نوبت دوم :۱۴۰۵/۰۸/۱۹
حمید رضا خسروی رییس ثبت اسناد و املاک